

Proa

JOAN CARRERAS
Torno a casa

JOAN CARRERAS

TORNO A CASA

Proa

Proa
A Tot Vent

Primera edició: gener del 2021

© Joan Joaquim Carreras Goicoechea, 2021

Drets d'edició negociats a través d'Asterisc Agents

Drets exclusius d'aquesta edició:

Raval Edicions, SLU, Proa

Diagonal, 662-664

08034 Barcelona

www.proa.cat

ISBN: 978-84-7588-863-7

DIPÒSIT LEGAL: B. 20.794-2020

Composició: Moelmo, s.c.p.

El paper utilitzat per a l'impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

No sé on soc.

Hi ha d'haver alguna raó perquè sigui aquí i intueixo que se'm desvelarà si puc reconèixer el lloc on soc, però no puc perquè no hi he estat mai.

Sembla una carretera.

No hi passa ningú.

Jo sí que hi dec haver passat perquè d'alguna manera he d'haver arribat fins aquí, encara que no me'n recordi.

M'hauria de fixar en els detalls perquè són importants i perquè és fàcil que ens passin per alt.

Va anar de poc que no el veiés, el minúscul gru-moll de sang que vaig expulsar amb la micció.

Em dec haver perdut i, en perdre'm, també he perdut el record d'haver vingut.

Però hi soc.

I de la sang me'n recordo.

Provo de trucar per demanar auxili però no hi ha cobertura.

Si vull ajuda, l'hauré d'anar a buscar.

No em rendeixo fàcilment.

La carretera va baixant cap a un bosc que em sembla inquietant, com una boca oberta.

Entreveig unes cases que em semblen abandonades. Tot i això, penso que potser hi haurà algú que m'ajudi.

Deixo que la llengua grisa se m'emporti cap a la gola boscosa.

Caminant veig i deixo de veure entre els arbres les runes d'un poble que trobo lunar.

M'acompanyen les maraques de les cigales i el zinging de les últimes abelles que se'n tornen al rusc.

La carretera es va escrostonant fins que la calçada boteruda ja ha perdut tot l'asfalt.

Al final hi ha un pendent polsegós que s'acaba davant d'un rètol.

El rètol és com tots els que indiquen el nom d'una població quan entres al seu terme.

Em recordo dels noms de les ciutats que he visitat i dels pobles on he estiuejat i també em recordo dels noms dels llocs que no existeixen però que algú va inventar escrivint-los.

Al rètol no s'hi pot llegir cap nom perquè les lletres s'han esborrat i només hi queden unes mosques indesxifrables.

Els eritròcits que l'analítica va detectar a l'orina sí que es podien desxifrar, i calia fer-ho perquè l'hematúria podia tenir causes diferents, també inofensives.

Un cop d'aire aixeca un vel de pols.

Quan la remolinada s'esfuma veig el prisma escapçat d'un campanar.

Travesso una esplanada que les males herbes encatifen, tota esquitxada d'insectes movedissos.

Les cases que encara hi ha dretes no tenen portes ni finestres.

Abans de quedar així, segur que hi vivien persones. Imagino que en puc sentir els passos fantasmagòrics entre les pedres caigudes i que en puc copsar les formes airoses quan treuen el cap pels ampits sense finestra i les llindes sense porta.

Saber que en aquest lloc tan desolat hi han viscut persones i gossos em consola. Però no sé per què em vull consolar.

També és un consol saber que aquí hi ha plogut i que hi ha nevat, que hi ha fet fred i que hi ha fet calor, que s'hi ha respirat i deixat de respirar, que s'hi ha mort i rigut, que s'hi ha nascut i lloat, que també s'hi ha parlat i menjat i que s'hi ha dormit i orinat, que s'hi ha estimat i potser també s'hi ha odiat, que s'hi ha ofès i su-

plicat, que s'hi ha resat i defecat, que algú se'n va anar i que algú va tornar.

Penso que un dia potser també hi tornaré.
I això també em consola.

Entro a la primera casa perquè sí, perquè alguna ha de ser la primera.

Em recordo de les cases on vaig entrar per primera vegada: cases d'amics i cases desconegudes, les cases on he viscut i les cases dels fills.

No l'he perdut tota, la memòria.

També em recordo d'altres primeres vegades: la primera juguina i el primer llibre, la primera bufetada i el primer petó, la primera nit d'amor i el primer fill.

I em recordo del primer mort, que va ser l'àvia. Quan va morir el pare jo era encara massa jove per haver-hi fet les paus; ja soc massa vell per no perdonar-m'ho.

A la casa on he entrat hi falta mitja teulada i per això la llum d'aquesta hora s'hi aclofa com un gos al seu jaç. A les altres on vaig entrant, també.

De vegades hi ha teulada i de vegades no n'hi ha. De vegades hi ha tots els envans i de vegades només n'hi queda algun.

Totes les cases són diferents, però totes són igual de sòrdides.

Imagino que hi ha persones que hi entren i en surten igual que jo.

Hi vull parlar però no puc perquè només les he imaginat.

Em quedo entotsolat en un carrer buit, voltat de cases despoblades.

El vent juga a esmunyir-s'hi amb rialles i esbufecs.

M'espanto una mica si rondina una biga o si una garsa tot d'una aixeca el vol des d'una teula amb un txac-txac queixós.

Sento uns lladrucs i me n'alegro però de seguida comprenc que només és el vent, disfressat de gos.

Unes quantes xemeneies sense feina em saluden.
El campanar escapçat em sembla ennegrit.

Sé que el sutge pot ser l'indici d'un foc recent i per això m'hi encamino.

Reconec la forma allargada d'una planta basilical. Tot el que queda de l'absis és un arc destensat. De l'altar que hi havia davant del cor no en queda res. La volta modesta al mig del transsepte ha quedat oberta com una gran vulva per on davallen alhora la boira i la llum del final de la tarda. El capvespre va naixent.

La torre decapitada em sembla un pou capgirat que s'enfonsa cap al cel. En comptes d'un mur cilíndric hi ha un cercle de pedres. A dins hi ha una pila de brases apagades. Voldria que m'expliquessin mil històries.

Imagino que algú encén el foc cada nit i també imagino que a l'alba el foc s'extingeix. Imagino que passa cada dia, des d'un temps immemorial.

Busco petjades, però només veig les meves.

No hi ha les petjades que haurien deixat les sabates velles d'un vagabund ni les petjades nues d'un infant descalç que s'hagi perdut, com m'he perdut jo.

Tampoc hi ha les empremtes d'unglats dels senglars i les cabres ni les marques digitigrades d'una guineu amb l'ànima salva.

No trobo cap peça de roba que algú s'hagi descuidat ni cap resta de menjar. Soc meticulós.

Tampoc veig a terra mistos apagats ni pilotes de paper de diari arrugat. Soc perspicaç.

M'invento que algú encén el foc i que amb la foguera espanta cada vespre les bèsties salvatges però convoca l'esperit d'una porcada de senglars devots, l'esperit d'un ramat de cabres esgarriades i també l'esperit d'una guineu penedida. M'invento que un dia potser em convocarà a mi.

